

Gînduri pentru Anul Nou

Esențialul...

Gînduri de Anul Nou? Din inimă cele mai sincere, curate și frumoase gînduri pentru prosperitatea țării și poporului nostru! Înărpate dorințe de pace și progres, belșug de sănătate și de fericire! Zestre de aur copiilor și tineretului patriei, succese sportivilor noștri!

Fotbalul pășește și el într-un an nou de viață. Ce-i va aduce, oare, anul 1967 fotbalului nostru? Pasiunea, irezistibilă pasiune, ne îndeamnă, ca în totdeauna, să avem cele mai mari aspirații. Care din noi n-ar dori ca, printr-o spectaculoasă răsturnare de situații, echipa națională să se califice în etapa următoare a campionatului Europei? Sau, să-i vedem pe juniorii cîștigători ai turneului U.E.F.A., iar pe cei mari luînd, în anul care vine, un acot pentru biletele către Ciudad de Mexico? De pe acum dorim succes acestor tentative, în care buna pregătire a jucătorilor noștri și valoarea replicii antrenorilor au rolul hotărîtor.

Obținerea rezultatelor faterenul de joc poate fi hotărîtoare de diversi factori, emeliei fotbalului nostru ne de succes sigur, dacă întru copii și juniori din a vor înmulți din anul viitor. în organizarea centrelor de juniori au fost făcuți cu mult dar numărul lor este insuficient. Cu cit vom înregistra preocupări și sprijin mai mari pentru instruirea modernă a copiilor și juniorilor, cu atît vom realiza mai mult în 1967. Anul viitor va fi și anul cînd școlile vor îmbrățișa fotbalul, cînd se va organiza pentru prima oară campionatul școlar pe baze temeinice, utile dezvoltării generale a fotbalului nostru.

Inchidem ochii și vedem în 1967, cum copiii de azi se pregătesc să devină așii acestui sport. Vor apărea terenuri noi și antrenori tineri și harnici, care vor preda cu pasiune fotbalul elevilor lor. Talentele vor fi mai bine cultivate și urmărite în dezvoltarea lor, iar noi, cei de la revista „Fotbal”, le vom pregăti primele fișe de documentare și primele fotografii.

Parcă, tot la anul, vom vedea luîndu-se primele măsuri pentru instalarea reflectoarelor la stadionul 23 August, vom privi cu satisfacție la prelatele ce vor acrofi terenurile de intemperii și vom înregistra o avalanșă de măsuri eficiente, utile fotbalului.

Și mai știm că în toamna anului viitor, fotbalistii noștri vor începe cel de-al 50-lea campionat național al României, campionat jubiliar pe care-l vom cinsti cum se cuvine.

Acum, ultimul gînd, acela ca Anul Nou să ne aducă tuturor celor care iubim fotbalul, îndemnul de a-i fi folosiți și devotați, uniți în jurul telului de a ne vedea spre vîrfurile piramidei fotbalului mondial.

Aurel NEAGU

ION IONESCU: „Dorințe? Primul campionat și primul... copilăș!”

— Cum te despași de '66?

— Ca de o casă veche în care nu ți-a mers prea bine. Pregătirea din iarna trecută am cam făcut-o „în dorul leii”. Aveam în luna martie (la începutul returului) câteva kilograme în plus. Cînd mă gîndesc ce prejudicii mi-au adus, îmi vine să nu mă mai hrănesc în vacanță decît cu... iaurt și pîine prăjită. Mai tirziu a venit și un moment de neșansă. Eram socotit titular în echipa națională înaintea primului meci oficial cu Portugalia (la Lisabona), dar m-am accidentat la ultimul antrenament (cu Știința Timișoara). Și cum un necaz nu vine niciodată singur, Rapidul a ajuns din nou cu o întîrziere de... câteva puncte în gara „campionilor”.

— Prea îl dojenești pe bătrînul '66!

— În aparență. Replicile mele sînt un fel de „pase cu efect”. Le trimit spre el dar se

TRAIAN POPESCU: „Îmi doresc selecționarea într-unul din loturile reprezentative“

Gînduri pentru 1967? Multe, foarte multe.

Doresc să fie anul împlinirii mele ca fotbalist și al dobîndirii de noi succese în activitatea pe care o desfășor ca profesor. Bilanțul meu ca jucător de categoria A conține doar un singur sezon și de aceea, poate, el nu pare prea concludent. Întru în noul an numai cu acest mic rodaj, dar cu gîndurile cele mai optimiste. Tînd, ca orice tînar fotbalist, către ceea ce obișnuim să numim valoare ridicată. E adevărat că am debutat în categoria A de-abia la 23 de ani; cred însă că pot recupera un asemenea handicap. În acest sens, anul 1967 va fi pentru mine etapa decisivă, pe care o doresc încununată cu selecționarea într-unul din loturile reprezentative ale țării. Am certitudinea realizării visurilor mele pentru că, la atenția și condițiile de care mă bucur la clubul U.T.A., voi adăuga toată puterea de muncă a tineretii mele.

Și încă o aspirație, din cele multe: ca profesor, voi încerca o mare satisfacție dacă în anul 1967 voi descoperi în rîndul micilor mei școlari, talente autentice pe care să le îndrum către centrul de copii al clubului nostru.

DOI SPECTATORI: „Victorii cu Italia și Elveția“

DUMITRU ZAMFIR — montor — și NICOLAE BIRNAZ — sudor — sînt doi binecunoscuți iubitori de fotbal de la Uzinele Grivița Roșie din Capitală. Sîmbătă, înaintea etapelor, ca și luni, după disputarea partidelor, în jurul lor se formează adevărate nuclee de „microbiști”, care analizează, cu o rară minuțiozitate, fenomenul fotbalistic la zi.

Celor doi mari iubitori de fotbal le-am adresat și noi următoarele întrebări:

1) Care sînt impresiile pe care vi le-a lăsat evoluția echipelor noastre în anul 1966?

— În general, impresii contradictorii, dar trebuie să recunoaștem cu toată obiectivitatea că cele „calde” au precumpănit față de cele „rece”.

Prima repriză în meciurile cu Elveția și Polonia, a 2-a în meciul cu Cipru, primele 30 de minute în partida de la Neapole, meciul de la Ludwigshafen, iată câteva din subiectele de satisfacție pentru iubitorii fotbalului din țara noastră. Din păcate, chiar la aceste meciuri, am avut și... reversul medaliei. Oricum, în 1966 avem un bilanț internațional net superior multor ani precedenți.

Pe plan intern, însă, inconsecvența echipelor noastre de club a ajuns, din păcate, „prima natură” a acestui campionat.

2) Ce așteptați de la anul 1967?

— O afirmare deplină a fotbalului românesc pe plan internațional — a se citi: victorii cu Italia și Elveția, iar, pe plan intern, știți dumneavoastră oî-ul nostru, Rapidulețul, poate va sparge și el gheața anul acesta.

întorc spre mine și spre ceilalți coechipieri din echipa Giuleștiului. În campionatul actual, norii s-au mai risipit. Jocul meu și-a recăpătat (parțial) claritatea. Selecționarea în lotul olimpic o confirmă

— Destul despre ce-a fost

— Am început de mult să privesc peste hotarul lui '66. În anul viitor intru cu planuri minuțioase, desenate cu „tușul” voinței și speranței:

— Să reintru în echipa națională și să rup o dată pentru totdeauna eticheta (adică stigmatul) după care n-aș fi decît un bun jucător de club.

— Să cîștigăm campionatul (spunîndu-i că are șanse să rămînă de neuitat pentru batalioanele noastre de suporteri, sper să „coînterezez” de la început „Anul 1967”, dornic ca toți anii cei noi să rămînă prin ceva în istorie).

— Să păstrez titlul de golgeter, atît de semnificativ acum în epoca apărărilor aglomerate.

— Să formez un cuplu în echipa reprezentativă cu Frîlă, de care mă apropie o pasiune comună, ajunsă obsedantă ca un viciu: înscrierea de goluri.

— Și, în sfîrșit, în căsnicia mea, adevărat „tratat de armonie”, aș dori să apară primul copilăș.

E iarnă, e vacanță! Copiii joacă totuși fotbal, în sală. Clubul Rapid a organizat un concurs de selecție, de la care fotoreporterul nostru S. BRĂȘOVEANU a realizat această fotografie: „Lectură în pauza antrenamentului”, în afara concursului de fotografii.

VALENTIN STĂNESCU: „Seriozitatea jucătorilor mei să le egaleze talentul!”

— Să începem după tipic.

— Să nu mă întrebați de satisfacții sportive în anul 1966. Știți bine că n-am avut. Campionatul? Fatalitate! Cupa? Din nou fatalitate! Rapidul a cîștigat Cupa Balcanică, echivalentul unui Trabant pentru cel ce-și dorea o... mașină.

— Atunci, ceva despre anul viitor.

— 1967? Cred că seriozitatea jucătorilor mei va egala talentul lor. Vreau ca echipa Giuleștiului să joace bine. Despre campionat îi las pe alții să vorbească. Mă voi strădui de asemenea să alimentez echipele naționale cu jucători în formă. Și cam atît!

— Numai atît?

— Numai. Altfel, peste câteva luni voi citi în revista „Fotbal”: „Dacă n-reamintim declarația lui Stănescu Valentin, făcută cu prilejul Anului Nou, acum cînd Rapidul a pierdut câteva meciuri, fără să mai vorbim și de cum joacă, nu ne este permis să trecem cu vederea o asemenea discrepanță etc., etc...”

Tovarăși antrenori, Valentin Stănescu glumește. Ne-a mai vorbit o jumătate de oră despre proiectele și speranțele lui pe 1967.